

DE INTERNATIONALE BESTSELLER

ÅSA HELLBERG

WELKOM BIJ HOTEL
FLANAGANS

XANDER
ROMAN

1

Londen, oudejaarsavond 1959

Je zou verwachten dat de onbarmhartige regen ervoor zou zorgen dat zelfs de meest op vermaak uit zijnde Londenaren liever thuis voor de open haard zaten met een glas champagne in de hand dan dat ze zich van feest naar feest verplaatsten. Maar de straat voor hotel Flanagans stond vol auto's. Sommigen reden zelf, anderen hadden chauffeurs die buiten wachtten tot hun werkgevers tegen de ochtendschemering naar huis wilden. Lange jurken sleepten over het natte asfalt, een man legde zijn mantel over de schouders van zijn vrouw.

Maar niemand die op weg was naar het nieuwjaarsfeest bij Flanagans trok zich iets aan van de regen. Het was erger voor degenen die net voorbij de ingang van het hotel uit de bus stapten. Het regenwater stroomde door de straten en de chauffeurs van de glimmende auto's die voor het luxe hotel stopten, hielden geen enkele rekening met de voetgangers op het trottoir. De verwensingen galmden door de oudejaarsavond toen de pas gestreken feestkleding kletsnat werd van het opspattende water.

Binnen in het hotel merkte je godzijdank niets van het vreselijke weer, dacht Linda Lansing. Ze dronk het laatste restje uit haar glas voordat ze het op het bureau neerzette en het kantoor verliet. Een kort ogenblik bleef ze bij de balustrade staan en keek neer op de schitterende groep gasten.

In de salon liepen kelners ijverig af en aan met volle dienbla-

den, hetzij met volle glazen die geserveerd moesten worden, hetzij met glazen die al leeg waren. Alles leek op rolletjes te lopen. De drank vloeide al uren rijkelijk, het geluidsniveau was hoog en de stemming werd steeds uitbundiger. Het zou zoals altijd een gedenkwaardige jaarwisseling worden. Linda haalde diep adem. Het was tijd om zich in het feestgedruis te storten.

Haar jurk ruiste om haar benen toen ze langzaam de trap af daalde. Onderaan de trap hield ze de trapleuning stevig vast. Dat laatste drankje op kantoor had ze beter niet kunnen nemen. Ze kneep haar ogen stijf dicht voordat ze verder liep. Ze knikte glimlachend naar de gasten en hoopte dat haar kleine misstap onopgemerkt was gebleven. Het was natuurlijk heel dom om dronken te worden op haar eigen feest, maar in dit geval was een lege maag de oorzaak dat ze zich wat wankel voelde. Ze was te gewend aan sterkedrank om iets te merken van een paar glazen whisky.

Iemand raakte licht haar arm aan. Lady Carlisle.

Linda schonk haar een warme glimlach en boog zich voorover om Mary een kus op haar wang te geven. Haar vijfendertigjarige hartsvriendin straalde in haar met parels versierde avondjurk. Om haar hals fonkelden de juwelen die ze met kerst van haar man had gekregen. Ze was rijk, verwend en helemaal geweldig.

‘Ik ben zo blij dat je er bent, Mary. Je hebt niets te veel gezegd over je jurk, hij is werkelijk schitterend. Dior, toch?’

Mary knikte tevreden. ‘Ja, is-ie niet prachtig?’ Ze glimlachte en legde haar hand op die van Linda, die nog steeds de leuning van de trap vasthield. ‘Het is je weer gelukt, maar ik had ook niet anders verwacht.’ Ze boog zich dichterbij Linda toe en fluisterde: ‘Weet je het laatste nieuwtje over het echtpaar Jones al? Verschrikkelijk verhaal. Ik heb het net gehoord. Mr. is kennelijk verliefd geworden op een vrouw uit Reading en heeft hun landgoed verlaten. Mrs. Jones is wanhopig, arme vrouw. Dit zal de komende tijd wel hét gesprek van de dag zijn.’

Mary zag er tevreden uit en bracht het sigarettenpijpje naar

haar perfect roodgeverfde lippen. Haar dagen bestonden tegenwoordig uit roddels, liefdadigheid en eindeloos lange diners. Ze had onlangs geklaagd dat de tijden van de late nachtclubbezoeken, waarbij ze de koningin van het feest was geweest, voorgoed voorbij waren. En natuurlijk was er een wereld van verschil tussen het leven van een jonge vrouw die voortdurend het hof werd gemaakt en vanzelfsprekend op de exclusievere feestjes van Londen aanwezig was, en het leven van een vrouw die met lady werd aangesproken en met haar man en twee kinderen op het enorme landgoed van haar echtgenoot een eind buiten de stad woonde.

Linda viste haar aansteker uit haar avondtasje en gaf Mary een vuurtje. Op zo'n groot feest als dit kon ze de bediening niet voor alles wenken. Hoe ze zich ook onder de feestgangers mengde, ze maakte er toch geen deel van uit. Hoewel de laatste minuten van de zinderende jaren vijftig waren aangebroken, was ze op het nieuwjaarsfeest niet meer dan het boegbeeld van het hotel waarvan ze de eigenaresse was. Zo zag men haar en daar kon de komst van het nieuwe decennium, waar zo reikhalzend naar werd uitgekeken, niets aan veranderen.

Linda Lansing, de mooie societyvrouw die zich na de dood van haar vader voor de taak gesteld zag het exclusieve Flanagans in haar eentje te runnen. Zonder man, zonder kinderen. Afgezien van haar mooie uiterlijk en het unieke, roemrijke hotel in het centrum van Londen heeft ze niets. Binnenkort staat het hotel, het levenswerk van haar vader, volgens de geruchten een berucht zakenman, al tien jaar onder Miss Lansings beheer, en voor zover we weten, blijft dat ook zo. Een huwelijkskandidaat heeft zich nog niet aangediend, aldus de bron met wie de krant heeft gesproken. Desalniettemin heeft ze natuurlijk haar neven die haar bijstaan. De band tussen de familieleden is erg sterk.

Het artikel was slechts een maand eerder gepubliceerd in *The Times*, met een oude foto van Linda onder de kristallen kroonluchter in de lobby. Alsof moderne vrouwen niet bestonden. Alsof Linda niet verschrikkelijk hard had gewerkt voor het voortbestaan van het hotel. Ze moesten eens weten wat ze de laatste tien jaren had doorstaan.

De band tussen de familieleden is erg sterk. Linda moest hardop lachen toen ze dat las. Nog een geluk dat de journalisten niet dieper hadden gegraven dan dat, want eigenlijk was er genoeg materiaal voor een heel boek over de familie. Maar wat het vrouwelijke ondernemerschap betrof werd er altijd bijzonder veel nadruk op de afwezigheid van een man gelegd. Dat ze het hotel zonder steun van haar familie had gerund, was niet iets waar men überhaupt ook maar over nadacht.

‘Arme mevrouw Jones,’ zei ze tegen Mary. Eigenlijk interesseerden Mr. en Mrs. Jones haar geen zier. Wat haar betreft mochten ze zoveel affaires hebben als ze wilden. Voor Linda was het slechts het zoveelste paar in een lange reeks. Maar ze wist alles van verraad, en daarom kon ze wel begrijpen dat Mrs. Jones zich afschuwelijk voelde.

Al die vermogende stellen die op landgoederen buiten Londen woonden, bezaten enorme huizen bij Holland Park en zomerverblijven aan de Franse Rivièra. Ze kwamen naar haar feesten, meestal zo welwillend en vleierig dat Linda ervan moest kotsen. We moesten je gewoon even zien, zeiden ze terwijl ze hun hoofd schuin hielden en haar van top tot teen bekeken, van haar marineblauwe zijden schoenen, via haar ronde heupen, voorbij haar taille en verder omhoog naar haar blonde haar. Af en toe bleef de blik van een man even hangen bij haar borsten, maar de elleboog die zijn vrouw in zijn zij porde, maakte snel duidelijk hoe ongepast dat was. Linda werd alleen bij de feestgangers thuis uitgenodigd om aan de pers te tonen. Zodra die hun foto’s hadden geschoten, en ze met de glamour en het modebewustzijn waar

de lezer om vroeg haar bijdrage had geleverd, werd ze meestal genegeerd.

Ze had vele malen te verstaan gekregen dat ze een bedreiging vormde voor de gelukkige huwelijken van anderen. Men wilde zo graag medelijden hebben met de eenzame en verlaten Linda Lansing, maar dat ging niet wanneer alle aanwezige mannen letten op ook maar het kleinste stapje dat ze zette. Alsof zij ook maar enigszins interesse voor hen had. Dat had ze natuurlijk niet, omdat ze niet tegen idioten kon.

Haar beste vriendin, lady Mary Carlisle, was in tegenstelling tot de meeste andere societyvrouwen fantastisch gezelschap. Het gebeurde weleens dat Mary rond theetijd kwam en plaatsnam in de salon. Dan ging Linda direct naast haar zitten om bijgepraat te worden over de laatste roddels. Mary's echtgenoot was aanzienlijk ouder dan zijn chique vrouw en verliet het landgoed buiten Windsor niet graag. In plaats daarvan kwam Mary met de auto, met de chauffeur op de achterbank, wanneer ze zich wilde amuseren in de stad.

'We hebben het later deze week onder het genot van een kop thee nog wel over de Jones, ik heb zo veel te vertellen,' knikte Mary veelzeggend.

Hoewel het Linda niet bijzonder veel kon schelen, wist ze dat het vermogen tot dramatiek van haar vriendin haar belangstelling zou wekken. En bovendien, mocht Mr. Jones van plan zijn om in te checken in Flanagans, dan was het misschien wel handig dat ze van de situatie op de hoogte was.

Hij zou in dat geval niet de eerste man zijn die overspel pleegde binnen de muren van het hotel, en er waren mensen die van mening waren dat Linda een verantwoordelijkheid had om dit soort gasten te weigeren. Maar waarom zou ze dat doen? Zij bemoeide zich niet met andermans zaken.

Eén keer had een vrouw Flanagans een hoerenkast genoemd. Zij werd natuurlijk niet meer uitgenodigd, ook niet toen ze er

letterlijk op haar blote knieën om had gesmeekt nadat de man een einde had gemaakt aan zijn buitenechtelijke escapades. Uiteindelijk bleek het erger te zijn om van de gastenlijst van het met mythen omsponnen hotel geschrapt te worden dan dat je echtgenoot in een van de bedden van datzelfde hotel had liggen rollebollen.

Mary onderbrak Linda's gedachten. 'Darling, ik wilde je alleen maar even gedag zeggen en je een goed uiteinde wensen. Ik begrijp dat je je onder je gasten moet mengen. En ik moet mijn man in een goed humeur zien te houden, zodat hij het niet in zijn hoofd haalt om voor twaalf uur naar huis te gaan.'

Toen keek ze Linda scherp aan.

'Kus iemand,' zei ze. 'Daar ga je niet dood aan.'

In het souterrain van het hotel, waar Elinor als een bezetene werkte in de keuken, was niets te merken van de festiviteiten. Dienblad na dienblad werd naar boven gebracht, en de constante roep om meer zorgde ervoor dat ze niet eens de tijd had om de haarlokken terug te stoppen die vanonder haar hoofddeksel waren ontsnapt. Er waren petit choux, zalmhapjes, kleine komkommersandwiches, kaviaar en oesters, en Elinor moest ze in opdracht van Miss Lansing à la minute bereiden.

Elinor klaagde niet, maar ze was die ochtend om acht uur begonnen en nu waren de jaren vijftig bijna voorbij. Ze zou zich de laatste dag van het decennium herinneren als bezweet, zwaar en verre van feestelijk.

De decenniumwisseling vieren was ook niet aan haar besteed. Ze was elf geweest tijdens de vorige en de avond was overstemd door gehuil en geschreeuw dat uit het appartement van de burens was gekomen. Toen haar vader en moeder zich eindelijk toegang tot het appartement hadden verschaft, hadden ze precies op het moment dat de klok twaalf sloeg, Mrs. Jenkins halfdood geslagen op de vloer aangetroffen.

‘Wat kun je hiervan leren?’ had haar moeder gevraagd terwijl Elinor in het vierpersoonsstapelbed was gekropen met haar armen om haar bange broertje heen geslagen. Elinor gokte op dat je aardig moest zijn en je man moest gehoorzamen, want dat had Mrs. Jenkins kennelijk niet gedaan. Elinor kon nog steeds de ontstelde blik van haar moeder voor de geest halen. ‘Nee,’ had ze gezegd. ‘Je moet zorgen dat je bij de eerste klap weg bent, ervoor zorgen dat je werk hebt en...’ Ze had gezwegen en om zich heen gekeken alsof ze bang was dat iemand haar zou horen. ‘Trouw alleen met een man die je respecteert, die beseft wat voor knappe kop er op dat lichaam zit. Die je niet slaat, niet om je huidskleur en ook niet omdat je intelligenter bent dan hij. Vergeet dat niet. Hoewel je een Zweedse moeder en een Jamaicaanse vader hebt, ben je Brits. Je moet er trots op zijn dat drie landen ertoe hebben bijgedragen dat je bent wie je bent.’

Toen de ambulance met Mrs. Jenkins was weggereden, hadden haar vader, haar moeder, Elinor en haar broertje een appel gedeeld, een van de weinige Zweedse tradities die haar moeder in ere hield, en elkaar daarna een gelukkig nieuwjaar gewenst. Haar vader moest de volgende ochtend vroeg naar zijn werk in de haven en haar moeder moest drie huizen schoonmaken na de nieuwjaarsfeestelijkheden. Elinor zou op haar broertje passen.

Elinor opende de deur van de grote koelkast en haalde er een schaal met voorgesneden komkommer uit. Zou 1960 anders worden? Haar vader deed nog steeds zwaar werk en de vingertoppen van haar moeder hadden er gisteren nog steeds uitgezien als gedroogde rozijnen toen Elinor bij haar familie had gegeten.

Zelf had ze in elk geval het ouderlijk huis verlaten. In haar kamer in het souterrain van het hotel had ze een eigen bed, een kleine kast voor haar kleren en een bedlampje dat ze veelvuldig gebruikte als ze haar huiswerk maakte.

Ooit zou de wereld aan haar voeten liggen.

Ze had het goed in het hotel, maar wist dat als ze studeerde, er

deuren zouden opengaan die normaal gesproken niet bedoeld waren voor meisjes van haar komaf. Daarom was de cursus die ze op maandagavond volgde, haar heilig. Op dit moment studeerde ze Engels. Ze kon echt niet praten zoals haar ouders. Die hadden allebei zo'n verschrikkelijk accent. Dat kon in Notting Hill, maar niet hier. Taal was belangrijk. Eerder had ze een cursus etiquette gevolgd. De andere meisjes hadden naar haar gekeken toen ze door de deur binnen was gekomen, maar Elinor had geprobeerd hun blikken te negeren. Ze wilde de regels van de etiquette leren en na drie maanden kon ze boeken op haar hoofd dragen terwijl ze een kop thee dronk met geheven pink. Zonder die cursus zou ze dat nooit hebben geleerd. Haar vader had gemopperd dat het weggegooid geld was voor een jonge vrouw met haar huidskleur, maar ze was eenentwintig en hoefde niet meer naar hem te luisteren. Haar moeder steunde haar en dat was uiteindelijk het belangrijkste.

‘Je staat toch niet te dagdromen? Hup aan het werk, jij!’ schreeuwde de souschef toen hij haar werktafel passeerde.

Elinor knikte. ‘Natuurlijk. Neem me niet kwalijk.’

Voorzichtig schepte ze een klodder kaviaar uit het blik en legde die op een zoute cracker, precies volgens de instructies van Miss Lansing. Tot zover leek het nieuwe jaar in niets te verschillen van het vorige.

Ze keek omhoog naar de smalle raampjes vlak onder het plafond. De regen stroomde langs de ramen. Het zou leuk zijn geweest om stiekem even te kijken naar alle opgedofte gasten die op zo'n avond naar het hotel kwamen. Waarschijnlijk hadden de vrouwen hun allermooiste jurken aan, in elk geval volgens het bedienend personeel dat een verdieping hoger werkte. Maar daar mocht Elinor niet komen.

Ze sneed de korsten van het witte brood af.

Zo meteen zou er weer een dienblad klaar zijn om geserveerd te worden.

De achterlichten van de bus verdwenen om de hoek, en als Emma niet doorweekt wilde worden van al het water dat uit de lucht kwam vallen, moest ze zorgen dat ze snel binnenkwam. Het licht en het vrolijke gelach verderop in de straat lokte haar, en hoewel ze wist dat ze daar niets te zoeken had, glipte ze door de openstaande deuren naar binnen. Niemand hield haar tegen en als iemand iets zou vragen, moest ze maar gewoon zeggen dat ze zich had vergist in de deur.

Zoiets had ze nog nooit gezien.

Op haar verborgen plek achter een pilaar begreep ze dat als ze in Londen wilde wonen, ze er maar aan moest wennen dat moderne mensen zich op een dergelijke manier gedroegen. Ze leefden zich uit op de dansvloer en leken erg veel plezier te hebben. De band in de hoek speelde een soort muziek die Emma nog nooit eerder had gehoord. Kerkelijke muziek was het in elk geval niet, zo veel begreep ze wel.

Haar moeder en grootmoeder zouden in elk geval dood neervallen op de glimmend geboende vloer als ze wisten dat Emma hier naar volwassenen stond te kijken die zich onfatsoenlijk gedroegen. Mannen trokken hun colberts uit en maakten hun stropdassen los en vrouwen traptten hun schoenen uit. De overhemden plakten aan de bezwete bovenlijven van de mannen en Emma voelde dat haar mond kurkdroog werd. Ze kon niet ophouden met staren. Maar toen een man ongegeneerd zijn danspartner vastpakte en haar kustte, dwong Emma zich om haar blik af te wenden. Haar wangen gloeiden. Zoiets had ze nog nooit eerder gezien. Ze had erover gelezen, natuurlijk. Ze had haar geheime plekken waar ze mode- en muziektijdschriften verstopte, en de bijbel waarvan haar moeder dacht dat Emma er elke avond in las, ging over de bevrijding van jonge vrouwen.

Ze was vandaag achttien geworden, en ook al hadden haar moeder en grootmoeder huilend gezegd dat ze niet moest gaan, ze had toch afscheid genomen en was in de trein gestapt. Anders

was ze weggelopen. Ze had het daar geen dag langer uitgehouden.

Vrijheid. Ze had zo uitgekeken naar deze dag. Ze zou haar eigen besluiten nemen. Verstandige besluiten. Want als ze niet oplette, was ze binnen de kortste keren getrouwd en hing er een kind aan haar rokken zoals bij alle vrouwen in het dorp, en dat mocht gewoon niet gebeuren. Ze was misschien pas net meerderjarig, maar ze was niet achterlijk. Emma was absoluut van plan om seks te hebben, maar ze zou erachter komen hoe je moest voorkomen dat je zwanger werd.

Ze nam langzaam haar hoed af en voelde dat ze ondanks de warmte binnen koude voeten had. Haar schoenen waren versleten en het regenwater was naar binnen gedrongen. Ze moest haar natte kousen proberen te negeren. In haar koffer had ze nog een paar schoenen, maar die wilde ze bewaren tot ze ergens een betrekking had gekregen. 'Een nette familie,' had haar moeder gezegd. 'Het moet een nette familie zijn, anders kom je maar weer naar huis, eigenwijs meisje dat je bent.' Emma had zo'n vermoeden dat de mensen die zich hier hadden verzameld, niet van het soort waren dat haar moeder als net beschouwde, ondanks de glimmende stoffen, juwelen en de glanzende, goed gekapte haren. Haar moeder had waarschijnlijk meer een domineesgezin met honderd kinderen voor ogen, van wie de neuzen gesnoten moesten worden, die in bad moesten worden gedaan en voor wie gezorgd moest worden door iemand anders dan de moeder.

Emma was niet bijzonder dol op kinderen, dus ze was echt niet van plan om een betrekking als kindermisje te zoeken. Ze had hogere ambities dan dat, maar die had ze nooit met haar moeder besproken. Die bleef maar zeggen dat Emma een betrekking als dienstmeisje moest vinden en daarna moest trouwen met een aardige christelijke man.

Daar dachten moeder en dochter totaal verschillend over.

Emma's doel was rijk worden. Mannen konden bij dat soort

plannen een spaak in het wiel steken. Daarom was ze vastbesloten om niet verliefd te worden, maar plezier te hebben. Daar had ze over gelezen en het klonk waanzinnig modern en spannend.

De jaren zestig zouden haar decennium worden, dat wist ze gewoon. Ze trilde van verwachting. De gedachte dat ze alles kon bereiken en tegelijkertijd onafhankelijk kon zijn, was zo ver verwijderd van hoe ze was opgevoed, maar volgens het tijdschrift dat ze had stukgelezen, was het mogelijk.

‘Au,’ zei ze toen iemand in uniform haar ineens stevig bij haar arm vastpakte en haar bruusk de straat op stuurde. Maar ze protesteerde niet. Hoewel het nu nog harder regende dan daarvoor, was ze te tevreden over deze dag om zich er druk over te maken. ‘De muziek die ze spelen,’ vroeg ze de uitsmijter. ‘Is dat jazz?’

Hij keek haar aan. Toen begon hij te lachen. ‘Jazz? Nee, sufferd, zo ouderwets zijn we niet bij Flanagans. Dit is rock.’ Zijn lach weergalmde toen hij haar achterliet op het trottoir en weer de droge warmte binnenstapte.

Verderop zag Emma hoe een man in kokskleding een sigaret wegschoot. Terwijl ze het hengel van de oude koffer van haar grootmoeder stevig vasthield, haastte ze zich naar hem toe om hem te vragen bij wie ze moest zijn voor werk, maar haar ‘hallo’ ging verloren in het geluid van de striemende regen. Hij daalde een trap af en met vastberaden stappen liep ze hem achterna. Ze zag licht branden achter de ramen aan de straatkant. Daarvandaan klonk rumoer, gelach, luide stemmen en Emma glimlachte verrukt in zichzelf. O, wat heerlijk om eindelijk volwassen te zijn.

Toen het bijna twaalf uur was, opende Linda de deur naar de keuken. De keukenhulpjes keken haar geschrokken aan. Het herinnerde haar er maar weer eens aan dat ze hier vaker moest komen. Het personeel dat er nog niet zo lang werkte stond stokstijf in de houding alsof er een inspectie plaatsvond.

Op dat moment kon het Linda niet schelen, ze had honger,

was aangeschoten en ze wilde al helemaal niet Mary's aansporing opvolgen om iemand te kussen, integendeel. Het enige wat ze wilde, was wat eten en daarna haar bed opzoeken. De overgebleven feestgangers redden zich wel.

De vrouwelijke maître d'hôtel kwam naar haar toe en wees naar een hoek van de keuken. Daar stond een meisje dat eruitzag als een verzopen kat. Het water drupte van de lelijke hoed die ze op haar hoofd had.

'Ik kom maar niet af van dat wicht. Ze weigert de keuken te verlaten.' De maître d'hôtel schudde geïrriteerd haar hoofd.

'Laat mij maar,' zei Linda. 'Ga jij maar terug naar de gasten.' Ze wendde zich tot de indringster. 'En jij bent?' vroeg ze. Linda stuitte op koppigheid. Dat duidde op ambitie.

'Drijfnat?' stelde het meisje voor. Ze lachte haar gezonde tanden bloot.

'Ja, dat zie ik ook. Ik bedoelde meer wat je in Flanagans doet?'

'Ik zoek werk.'

'Op oudejaarsavond?'

'Ik kan me geen betere gelegenheid voorstellen. Ik ben vandaag achttien geworden,' zei ze trots. Ze had een mooie huid en had een open, vriendelijke blik.

'Zet je hoed eens af,' zei Linda gedecideerd.

De lange dikke vlechten van het meisje vielen op haar rug. Wat haar uiterlijk betrof kon ze ermee door, ook al was haar kapsel niet eigentijds.

'Hoe heet je?'

'Emma.'

Linda's maag knorde. Dat besliste het lot van het meisje. 'Maak twee sandwiches voor me,' beval ze. 'Als ik tevreden ben, heb je een baan, zo niet dan ga je weer de regen in. Elinor kan je laten zien waar je je jas kunt ophangen en waar de koelkasten staan. Maar dat is alle hulp die je krijgt. Ik wil dat je over tien minuten klaar bent.' Linda keek op haar horloge. 'Klaar, af.'

Het probleem met meisjes was dat ze altijd trouwden net op het moment dat ze het werk onder de knie hadden. Om die reden was het praktischer jongens aan te nemen, ook al deden de meisjes het werk beter. Ze waren sneller, nauwkeuriger en het zwarte meisje Elinor bleek een steun en toeverlaat in de keuken te zijn. Ze bleef een beetje op zichzelf, was niet zo babbelziek als de rest en werkte harder dan alle anderen. Bovendien had ze talent. Elk bord dat de keuken verliet waar zij de hand in had gehad, zag er onberispelijk uit.

Linda zag alles, ook al had het personeel het niet door. Het was vanzelfsprekend voor haar. Ze was volledig afhankelijk van hun goede werk. En hun loyaliteit. Degene die roddelde over gasten, kon vertrekken. En het was uitgerekend Elinor die niet leek te roddelen. Ze leek zelfs niet te ruziën met haar collega's. Dat was uniek. Er was voortdurend geharrewar beneden. Er was altijd wel iemand die zich oneerlijk behandeld voelde. Helaas zat Elinors huidskleur vooralsnog haar carrière in de weg, maar Linda had desondanks plannen om deze jonge vrouw een grotere verantwoordelijkheid te geven. Als Emma, het nieuwe meisje, goed genoeg was, moest Elinor haar onder haar vleugels nemen. Ambitieuze jonge vrouwen waren een uitzondering waar Linda altijd naar op zoek was.

Negen minuten later kwam Emma met een groot bord met de lekkerste sandwiches die Linda in tijden had gezien. 'En die heb je zelf gemaakt?' vroeg ze.

Emma knikte beslist.

Linda nam een grote hap van de eerste. Ze kreunde luid. De lekkere saus onder de zalm had Elinor gemaakt. Linda herkende de smaak van haar favoriete saus heel goed.

'En de saus?'

Emma knikte zonder aarzeling.

Linda dacht een ogenblik na en schoof toen het bord van zich af.

‘Goed, Emma, je bent aangenomen. Maar niet vanwege de sandwiches, want die heeft Elinor gemaakt, maar omdat je liegt. Je wilt deze baan echt hebben, toch?’

Emma knikte weer, ijveriger deze keer. Langzaam breidde zich een glimlach over haar bleekroze wangen. ‘Heb ik de baan?’

‘Ja, je hebt de baan. Je deelt een kamer met Elinor. Houd er rekening mee dat ik je op elk moment van de dag, en dat kan echt elk willekeurig moment van de dag zijn, kan vragen om te komen. Je bent aangenomen met een maand proeftijd. Na die maand evalueer ik samen met...’

Ze zweeg verbaasd toen de Big Ben met zware onheilspellende slagen het nieuwe decennium inluidde. Ze had middernacht gemist. Gewoonlijk stond ze bij de balustrade en hief haar glas naar de gasten die vooral oog voor elkaar hadden.

Nou ja, het was niet verkeerd om de jaarwisseling in plaats daarvan in de keuken tussen de mensen, die net als zijzelf de hele dag hadden gewerkt, door te brengen. Ze moest het maar wijten aan het feit dat ze te weinig had gegeten en mogelijk te veel had gedronken.

Toen ze zich tot het personeel wendde, zag ze dat Elinor en de pas aangenomen Emma naar elkaar glimlachten, en het was alsof Linda toen pas begreep dat 1960 voor alle anderen iets groots betekende.

Ze nam nog een hap van haar sandwich en knikte naar de personeelskamer. Elinor nam Emma bij de hand en zo liepen ze samen weg door de gang. Linda trakteerde het personeel die avond op champagne, en onder uitroepen en vrolijk gelach hoorde ze de kurken knallen.

Zelf zou ze de lift naar boven naar haar kantoor nemen. Daar stond haar whisky.

De volgende ochtend liep Linda naakt en met een onvoorstelbare hoofdpijn door haar appartement, onderwijl oprapend wat ze

de vorige avond achteloos had neergegooid. Haar jurk lag op de bank in de salon en vlak ernaast lag een schoen. De andere vond ze uiteindelijk onder de grote gouden spiegel in de hal. Beha, jarretellengordel, slipje en kousen vond ze op een hoopje naast haar bed. Toen ze alles bijeengegreaaid had, deed ze de deuren van haar kledingkast open en hing haar avondjurk erin. Als die niet vernaaid werd, dan zou dit de enige gelegenheid zijn geweest dat ze hem had gedragen. De lange rij feestjurken bezorgde haar altijd een ongemakkelijk gevoel. Ze voelde even aan een ervan, een exemplaar van ragfijn warmroze kant. Wanneer had ze die voor het laatst aangehad? Er ging een steek van pijn door haar heen. De herinnering aan het andere leven, het leven dat ooit zo binnen handbereik was geweest, maar dat ze vervolgens was kwijtgeraakt, was nog steeds pijnlijk.

Haar hand raakte even lichtjes een lichtblauwe creatie van chifon aan, zo lichtblauw dat het bijna wit leek, met een rok zo wijd dat meerdere naaisters de stof hadden moeten ophouden terwijl Madame Piccard hem aan het naaien was.

Linda was naar hem toe gewerveld in zijn sterke armen en zijn jasje had perfect gematcht bij haar jurk. Iedereen had een stap achteruit gedaan en plaatsgemaakt voor hen. Haar voeten hadden de vloer nauwelijks aangeraakt. Haar hart had gebonsd. En daarna. Hij had de lange rij knoopjes op de rug opengemaakt, langzaam een voor een, tot de hele creatie als een luchtige wolk rond haar voeten lag en ze onwillekeurig haar adem had ingehouden.

Waarom had ze die jurk niet weggegooid? De herinnering was pijnlijk, dat wist ze toch.

Met een klap gooide ze de kastdeuren weer dicht.

De vraag was of ze zou ontbijten of een antikaterdrankje zou nemen. Haar hoofd bonkte. Als ze niet snel koffie kreeg, zou het alleen nog maar erger worden.

Maar de gasten leken een leuke avond te hebben gehad en

dat was het belangrijkste. Ze had niet alles op alles gezet om de rentabiliteit van de afgelopen tien jaar in winst om te zetten om die vervolgens weer kwijt te raken. Haar harde werken was niet voor niets geweest en Flanagans' ster straalde nog steeds als een van de sterkste op de moordend concurrerende Londense hotelmarkt. Samen met The Savoy en The Ritz was haar hotel een van de drie hotels waar het meest over gepraat werd.

Mary was nog tot lang na middernacht gebleven en had afscheid genomen met de belofte om deze week iets van zich te laten horen. Hoewel hij ouder was, had haar man er echt kwiek uitgezien. 'Laten we eerlijk zijn, hij is áánzienlijk ouder,' zei Mary toen ze kortgeleden met elkaar spraken over de manieren waarop het leeftijdsverschil zich uitte.

Linda had er nooit echt goed aan kunnen wennen om hen samen te zien. Toch was het volkomen begrijpelijk dat Mary uiteindelijk met hem getrouwd was. Hij was een zeer geschikte partij en hun families kenden elkaar al sinds mensenheugenis. Haar eerste afwijzing had hij niet serieus genomen, haar tweede ook niet. Dus toen hij voor de derde keer met die grote diamant voor Mary had staan zwaaien, had ze toegegeven. Uit barmhartigheid, had ze later gezegd, maar Linda wist dat Mary van hem hield, ook al klaagde ze erover dat er van kussen en liefkozingen weinig terecht kwam. Hij was een moderne man en had voorgesteld dat ze een minnaar moest nemen. Maar daar had ze haar neus voor opgehaald, hoezeer ze ook verlangde naar fysieke intimiteit. Want dat was zo. Daarom flirtte Mary schaamteloos wanneer ze de mogelijkheid had, maar, zoals ze zei, het ging niet verder dan lustvolle blikken en hooguit misschien een kus.

'Ze willen me, ik word een beetje opgewonden, maar daar moet het bij blijven. Maar dat jij het aan je voorbij laat gaan, terwijl je toch de mogelijkheid hebt, daar kan ik met mijn verstand niet bij. Seks is immers heerlijk,' had ze tegen Linda gezegd en ze had vervolgens de ene na de andere man aan haar voorgesteld,

die blijkbaar op alle mogelijke manieren bijzonder waren. Linda was nog niemand tegengekomen die haar ook maar enigszins interesseerde. Rijke mannen waren net zo saai als hun geërfde geld.

Er werd zachtjes op de deur geklopt en ze keek om zich heen, op zoek naar haar peignoir die niet op het gebruikelijke haakje bij de kledingkast hing. Ze vond hem uiteindelijk op de vloer. De marineblauwe zijde ging op in de kleur van de vloerbedekking, waardoor ze het kledingstuk niet meteen zag liggen. Had ze hem gisteravond na het feest aangehad? Ze kon het zich niet herinneren.

Ze knoopte de ceintuur stevig om haar middel en voor de grote spiegel verzekerde ze zich ervan dat er geen ongepaste openingen waren die onthulden dat ze er niets onder droeg. Een snelle blik op de klok vertelde haar dat het exact negen uur was. Precies zoals ik het wil hebben, dacht ze en ze opende de deur.

Emma – want zo heette dat nieuwe meisje van gisteren, toch? – haastte zich naar binnen en bleef midden in de kamer staan met het ontbijtdienblad in haar handen. Ze keek wat besluiteloos om zich heen.

Linda wees naar de tafel bij het raam waar ze altijd ontbeet en toen Emma het blad had neergezet, verdween ze net zo snel als ze was gekomen.

Discreet. Dat was een goed teken. Het personeel was geïnstrueerd om te antwoorden als het werd aangesproken, en niet meer dan dat, maar van iemand die hier nog maar net werkte kon je niet verwachten dat ze dat wist. Bovendien verdacht Linda juist dit meisje ervan dat ze niet bijzonder verlegen was. Ze had gisteren Linda recht aangekeken zonder met haar ogen te knippen en had niet gefluisterd of naar de vloer gekeken zoals zo veel anderen deden. Ambitie, dacht Linda. Dat was wat ze had gezien en waarvan ze onder de indruk was.

Ze maakte geen haast met het ontbijt. Londen sliep uit op een dag als deze en ook al moest ze zich aankleden – en voor de

vorm haar gezicht in het hotel laten zien – ze wilde het allerliefst een wandeling maken. Ze had de stad het liefst als die uitgestorven was.

1960.

Ondanks alles had het jaartal iets hoopvols. Niet omdat ze dacht dat ze meer zou lachen dan in 1959, maar met elk jaar dat verstreek, raakte het verdriet dat ze de laatste jaren te verwerken had gekregen, steeds iets meer op de achtergrond.

Een harde kloep op de deur.

Linda zuchtte en stond op. Wat nu weer?

Voor de deur stond Laurence, volgens de pers een van de familieleden met wie ze een sterke band had.

‘Wat wil je?’ vroeg ze geïrriteerd.

Hij bestudeerde zijn nagels voordat hij haar strak aankeek met zijn priemende blik. ‘Ik wil alleen maar dat je weet dat 1960 het jaar wordt waarin je alles kwijtraakt. Gelukkig nieuwjaar, lieve nicht.’